

var sikkert betydningsfuldt, at drøftelserne samledes om et enkelt emne af så central karakter som recidivproblemet. Det gav forøgede muligheder for kontakt mellem medlemmerne af de forskellige seksjoner og større udbytte ved deltagelsen i flere seksjoners arbejde. Iøvrigt adskilte kongressen sig også fra et demografisk synspunkt på afgørende måde fra kongressen i Paris. Her var 73 pct. af deltagerne fra Frankrig, Italien, Spanien, Portugal eller Latin-Amerika. Ved kongressen i London gjaldt dette kun 17 pct. Jeg skal vel vogte mig for at antyde, at det har haft indflydelse på kvaliteten af det arbejde, der blev gjort på kongressen. Det er vist tilstrækkeligt at fastslå, at de fleste skandinaviske deltagere med større udbytte deltager i drøftelser med kolleger fra de mere jævnbyrdige, mindre europæiske lande og fra England og USA end i diskussioner, hvor Lombrosos synspunkter i mere eller mindre forfinet form stadig spiller en væsentlig rolle.

Karl O. Christiansen.

En oversikt over behandlingen av unge lovovertridere i England.

Av dommerfullmektig SIGURD MÜLLER.

Behandlingen av unge lovovertridere er i England regulert ved i alt 25 lover og resolusjoner, hvorav 18 daterer seg fra årene etter siste krig, de eldste fra 1933.

Spørsmålet om strafferettslig tilregnelighet er ikke av den vesentligste betydning når det gjelder barn og ungdom på avveier, men det kan være av interesse å nevne at aldersgrensen for tilregnelighet er 8 år (*Children and Young Persons Act, 1933*), hele 6 år under vår egen 14-årsgrense. Det er imidlertid en presumpsjon for at barn under 14 år ikke er mentalt utviklet i en slik grad at det finnes riktig å tillegge dem skyldene. Om presumpsjonen holder stikk, tas det standpunkt til i hvert enkelt tilfelle.

Adgangen til å idømme vanlig fengselsstraff er i høy grad avhengig av vedkommendes alder. I underretten (*Magistrate Court*) må vedkommende være over 17 år og i juryretten (*Court of Assize or Quarter session*) over 15 år. Når det gjelder personer under 21 år, heter det som hovedregel at fengselsstraff bare skal komme til anvendelse når retten føler seg overbevist om at ingen annen reaksjon kan være mer passende. Dødsstraff kan ikke idømmes personer som ikke var fylt 18 år ved handlingens foretagelse.

17-årsgrensen markerer det formelle skille mellom unge lovovertridere (*juvenile offenders*) og voksne. Personer under 17

år tiltalt for noen lovovtredelse, bortsett fra drap, fremstilles i ungdomsretten (*Juvenile Court*), en institution opprettet i 1908. Ungdomsretten er en *Magistrate*-rett, som settes med 3 legdommere med begge kjønn representert og med en juridisk utdannet sekretær som rådgiver og fagmann når det gjelder rent juridiske spørsmål. Legdommerne er oppnevnt til tjeneste for 3 år ad gangen, og det kreves ingen spesielle kvalifikasjoner bortsett fra evne til å behandle ungdom og barn.

For å spare de unge for eventuelle uheldige følger av det inntrykk forhandlinger for en straffedomstol vanligvis gir, er det påbudt at ungdomsrettens møter skal holdes i en annen bygning eller i et annet rom, enn der den ordinære straffedomstol holder sine rettsmøter. Er dette ikke mulig, skal ungdomsrettens møter holdes på andre dager. Det samme hensyn ligger til grunn for bestemmelsen om at ungdomsrettens avgjørelser ikke kalles *sentence*, dom, men *order of the court*. I stedet for ordet *conviction*, som er den vanlige betegnelse for en fellende avgjørelse i skyldspørsmålet, brukes uttrykket *finding of guilt*. Politimenn som vitner, opptrer i sivilt antrekk, og rettsmøtene holdes for lukkede dører. Representanter for pressen kan være til stede, men referat fra forhandlingene må ikke inneholde noe som kan lede til identifikasjon, hvis ikke retten dispenserer fra denne bestemmelse og gir samtykke til offentliggjørelse av navn for å advare offentligheten.

Ungdomsrettens behandling av en sak foregår som regel markert i 2 trinn. I det første rettsmøtet avgjør retten skyldspørsmålet eller vanlig bevisførsel. Stillinglagen til spørsmålet om hva som måtte være den heldigste reaksjon overfor den enkelte skyldige, utsettes deretter i en tid av inntil 3 uker. I løpet av denne tid skal det innhentes opplysninger til veiledning for retten. Hvis den skyldige ikke løslates mot kausjon, holdes han i mellomtiden i varetekt i et *remand home* eller *reception centre*, der han undersøkes mentalt og fysisk. Samtidig innhentes opplysninger om skolegang, hjem, slekt og omgangskrets. Disse opplysninger innhentes av en *probation officer* (nærmere om *The Probation Service* senere). På grunnlag av alt som således er fremkommet, treffer retten sin avgjørelse.

Hvor det finnes tilstrekkelig, kan den skyldige bare gis en irettesettelse og en advarsel. Det kan da settes som betingelse for å unnlate videre straff-forfølgning, at vedkommende ikke begår nye straffbare handlinger i et nærmere bestemt tidsrom av inntil 1 år.

Mer betryggende ansees det å avsi en *probation order*, hvilket vil si å sette vedkommende på prøve under tilsyn av en *probation officer*. Lovovtredelsen forfølges da foreløpig ikke videre som straffesak. *The Probation Service* er regulert i *The Criminal Ju-*

stice Act av 1948, men er en meget eldre institusjon. Dens opprinnelse er å finne i siste halvdel av forrige århundre, idet enkelte sosialt interesserte borgere og foreninger da på eget initiativ og uten offentlig støtte, gikk inn for å hjelpe personer som hadde fått betinget straffedom. Ved siden av forsøk på ren moralsk påvirkning, besto hjelpen i råd og veiledning med hensyn til arbeide og andre hjemlige og praktiske spørsmål. Denne misjon ga så gode resultater og ble så godt ansett, at den førte til en tydelig økning av antallet på betingede dommer. Men først ved *Probation of Offenders Act* av 1907 ble den regulert ved lov og overtatt av det offentlige. Denne lov er nå avløst av loven av 1948.

The Probation Service omfatter i dag ca. 1100 tjenestemenn, *probation officers*, hvorav $\frac{1}{3}$ er kvinner. De gis en solid spesialutdannelse på fra 8 mndr. til 3 år, varierende med tidligere kvalifikasjoner. Tjenesten består først og fremst i tilsyn med lov-overtredere, både unge og voksne, som er satt på prøve, *placed on probation*, tilsyn med ungdom under 17 år som måtte ha behov for dette på grunn av utilstrekkelighet fra hjemmets side, og ettervern, *after-care*, med tilsyn og veiledning av personer som er løslatt på prøve fra fengsler og fra de skoler og anstalter som senere omtales. Den spesielle etterforskning som utføres til rettens veiledning, er nevnt tidligere. I tillegg til arbeidet med lov-overtredere omfatter tjenesten megling i ekteskapskonflikter.

Prøvetiden i den enkelte *probation order* varierer fra 1 til 3 år. Betingelsene for at saken ikke skal bli forfulgt videre som straffesak, er ved siden av avholdenhet fra nye lov-overtredelser, at vedkommende loyalt samarbejder med sin *probation officer*. Det ansees så utslagsgivende for resultatet at prøvekandidaten har den rette innstilling og virkelig går inn for å gjøre sitt beste, at hans samtykke er satt som nødvendig betingelse for ordren, hvis han er over 14 år. I tilsynstiden skal det alt etter behovet være en intim kontakt mellom de to. Tjenestemannens oppgave er *to advise, assist and befriend*. Han overvåker den unges adferd ved å ha samtaler med ham på sitt kontor, til å begynne med så ofte som hver uke, og ved å oppsøke og forhandle med hans familie og foresatte på skole og arbeidsplass. Når det gjelder arbeide og utdannelse får den unge råd og praktisk veiledning. Der det ansees formålstjenlig, går en inn for å få ham aktivt med i en speidertropp eller i en ungdomsklubb, *Youth Club*.

Sistnevnte oppsto i London for en del år siden, men har derfra spredd seg til de fleste engelske byer. Deres formål er å gi ungdommen en psykisk og fysisk sund fritidsbeskjeftigelse under kyndig ledelse. På deres program står utendørs og innendørs sport og idrett, alle slags hobbies, litteraturstudier med fremfö-

ring av skuespill, fellesreiser i inn- og utland ved hjelp av oppsparte midler, m. m. Ungdomsklubbene drives uavhengig av *The Probation Service*, men mellom sistnevntes tjenestemenn og ungdomsklubbens idealistiske ledere er det et nært og forståelsesfullt samarbeide.

For en del av prøvetiden, inntil 12 mndr., kan rettens ordre gå ut på at vedkommende ikke skal bo i sitt hjem, men i et *approved probation hostel* eller *home*. Av disse finnes f. t. 21 for gutter, 11 for piker og 5 for barn under 7 år. Det som i det enkelte tilfelle kan tilsi en slik ordning, er vanskeligheter i det hjemlige miljø. Barn i skolepliktig alder får sin undervisning på stedet, mens de eldre går til og fra sin arbeidsplass.

Som betingelse kan også settes at eventuell skadeserstatning betales i den utstrekning det finnes rimelig. Skaden og erstatningen tilsammen skal imidlertid ikke overstige £ 100.

Ungdomsretten kan i løpet av prøvetiden forkorte denne og etter nødvendig innhentet samtykke endre de opprinnelig satte betingelser.

Hvis prøvebetingelsene blir brutt, har retten valget mellom 1) å idømme en bot på inntil £ 10, som er å anse som en reaksjon på det aktuelle brudd, ikke som straff for den opprinnelige lovovertrødelse, 2) beordre prøve kandidaten til et *attendance centre* eller 3) forfølge den opprinnelige lovovertrødelse som straffesak. Ungdomsrettens straffedomsmyndighet er imidlertid begrenset til bøtstraff på inntil £ 10 for ungdom mellom 14 og 17 år og £ 2 for barn mellom 8 og 14 år. Bare en straffedom bevirker at den påbegynte prøveordning faller bort før prøvetidens utløp.

Følgende data fra et enkelt år, 1951, viser i hvilken utstrekning *probation ordres* anvendes: Av 43.163 gutter fremstillet i ungdomsretten ble 17.650, 40,9 %, satt på *probation*. For piker var tallene henholdsvis 3.630, 1.844 og 50,8 %. Til sammenligning av *probations*-ordningens anvendelse på voksne lovovertrødere (over 17 år), kan nevnes at tallene fra underrettene for menns vedkommende i samme år var 53.964, 4.819 og 8,9 %, og for kvinner 11.197, 2.670 og 23,8 %.

I de tilfelle der den aktuelle lovovertrødelse ikke først og fremst kan bebreides vedkommende som utslag av svak eller dårlig karakter, men mer må betraktes som resultat av en uheldig miljøpåvirkning, kan retten istedet for en *probation order* utferdige en *supervision order*. Ved denne settes vedkommende under tilsyn av en *probation officer*, som nettopp skal ha miljøvanskelighetene for øyet i sitt arbeide for å hjelpe. Reglene som knytter seg til denne ordning, er mest de samme som for en *probation order*. Dog kreves ikke samtykke medmindre vedkommende over 14 år, beordres til et *approved hostel* eller *home*.

En tredje ordre ungdomsretten kan utferdige, er en såkaldt *fit person order*, hvilket vil si at den unge overlates til en slekt-

nings eller annen passende privat persons omsorg og varetekt. Dette skal komme på tale når hjemmet i så vesentlig grad forsømmer sin oppgave, at en miljøforandring til det bedre er påkrevet. Den person som påtar seg omsorgen for barnet, overtar foreldremyndigheten. Hvis noen privatperson ikke vil påta seg oppgaven, er de lokale barnehjem for hjemløse forpliktet til å gjøre det. Omsorgen varer til vedkommende er 18 år, men kan av retten oppheves tidligere. De nødvendige utgifter til oppfostring og utdanning utredes av det offentlige med om mulig et passende bidrag fra foreldrene inntil vedkommende fyller 16 år.

Der en av de nevnte prøveordninger ikke finnes forsvarlig eller har vært uten ønsket virkning, har ungdomsretten andre midler til sin rådighet. Det forsøkes da med *institutional treatment* eller lukket behandling, som den også kalles. Til dette er opprettet forskjellige typer anstalter og skoler med følgende betegnelser: *Remand Homes* (nevnt foran), *Remand Centres*, *Approved Schools*, *Attendance Centres*, *Detention Centres* og *Borstals*.

Remand homes anvendes til varetekt i følgende tilfeller: Før vedkommende fremstilles i retten, i tidsrommet mellom 1. og 2. del av rettergangen (som nevnt foran) og i påvente av ledig plass ved en *approved school*. Dessuten benyttes de som rene straffeanstalter, idet retten som straff kan idømme inntil 1 mnd. opphold. *Remand centres* har samme oppgave som *remand homes*, men de er beregnet på de vanskeligste typer. Blandt personalet finnes barnepsykologer og psykiatikere, og utstyr og materiell er det beste og mest moderne på området på det foreløpig eneste opprettede *remand centre* ved Bristol.

Approved schools regnes gjerne som en forbedring av de tidligere *industrial school* og *reformatories*. Deres oppgave i dag er å gi den nødvendige elementære utdanning, yrkesutdanning og alminnelig oppdragelse til de som ungdomsretten dømmer til opphold på en slik skole. Lærerpersonalet har delvis alminnelig lærerskoleeksamen og delvis spesialutdanning i de fag som det undervises i ved skolen. Av skoler for gutter finnes 4 grupper — *primary*, *secondary*, *intermediate* og *senior* — der alderen er avgjørende for plasseringen. For piker finnes 2 grupper — *junior* og *senior*. I henhold til *Children and Young Persons Act* av 1933, kan vedkommende som en hovedregel holdes i skolen for en tid av inntil 3 år. Den som ved den straffbare handlingen foretog seg var under 11 år, kan imidlertid holdes til fylte 15 år og 4 mndr. Den som ved handlingens foretagelse var over 16 år, kan bare beholdes inntil fylte 19 år, eller inntil 19 år og 6 mndr. hvis han gjør seg skyldig i rømningsforsøk eller på annen måte viser dårlig oppførsel. Som regel dimitteres elevene på prøve. Det er opp til skolens bestyrer å avgjøre dette allerede etter 1 års opphold.

Utsrekningen av denne prøveløslatelse fremgår av følgende data for elever utskrevet i 1950: I *junior schools* for gutter var

den gjennomsnittlige oppholdstid 3 år, i *intermediate schools* 2 år, og i *senior schools* 18 mndr. For pikenes 2 grupper, *junior* og *senior*, var tallene henholdsvis 3 år og 18 mndr. Så lenge den opprinnelige 3-årsperiode ikke er utløpet, kan den dimiterte tilbakekalles til skolen for en tid av 6 eller 3 mndr. hvis det finnes påkrevet.

Ved dimiteringen er det skolens plikt å forsøke å skaffe vedkommende et passende arbeide og i forbindelse hermed losji. Det er også skolen som forordner det påbudte ettervern i de nærmeste 3 år etter endelig dimitering.

Attendance centres er et noe bemerkelsesverdig institutt. Det er ennå så nytt at det fra kompetent hold ikke er gitt nogen vurdering. *Attendance Centre Rules* er gitt i 1950, og det er foreløpig opprettet 8 *centres* på eksperimentiell basis for gutter mellom 11 og 17 år. Ungdomsretten kan beordre en skyldig til et opphold på inntil 12 timer på et *attendance centre*. Oppholdet deles opp i besøk på 1 til 3 timer. Hensikten med disse kortvarige besøk er å gi impulser til en sund fritidsbeskjeftigelse, og med dette for øye er da disse anstalter innrettet. Det instrueres i forskjellige legemsøvelser og hobbies, og det håpes at de 12 timer kan anspre til å gå aktivt inn i en ungdomsklubb eller annen forening. Disiplinen er forholdsvis streng, og de som viser dårlig oppførsel eller unnlater å møte, blir på ny fremstillet i ungdomsretten for vidre forføyning.

Tanken bak institusjonen *detention centres*¹⁾ er at en kortvarig streng behandling (*a short, sharp shock*) i mange tilfelle kan ha bedre virkning enn et langvarig opphold i en mer moderat skole. Det spesielle ved disse anstalter er derfor hårdt arbeide, meget streng disiplin og orden og renslighet til det minutiøse. Oppholdet varierer fra 1 til 6 mndr. Det er foreløpig opprettet 1 *detention centre*, for gutter mellom 14 og 17 år. Det ligger ved Oxford. Det er for tidlig å uttale seg om systemets hensiktsmessighet, men det erkjennes som en vanskelighet å finne de typer som en slik behandling er mest passende for.

Den strengeste reaksjon som vanligvis kan komme på tale for ungdom mellom 16 og 21 år, er *borstal training*. Ungdomsrettens kompetanse til å beordre dette, er begrenset til de tilfelle der vedkommende er rømt fra en *approved school* eller på annen måte har gjort seg umulig der. Når ungdomsretten i andre tilfelle mener at *borstal training* er det riktige middel, sender den saken til jurydomstolen med sin uttalelse.

I lov er fastsatt at *borstal training* strekker seg over 4 år, herav først en periode på fra 9 mndr. til 3 år med opphold i en *borstal*-anstalt og deretter den resterende tid under kontroll og

¹⁾ *Detention centres* er mer utførlig behandlet i artikkelen „*Kritik av Detention Centres*“ ved stud. jur. Erling Krarup i dette tidsskrift for 1954, s. 176.

tilsyn. Av anstalter finnes forskjellige typer. Ved siden av forskjell i de fag og håndverk som det undervises i, varierer anstaltene med hensyn til disiplin og frihet. Det finnes helt lukkede anstalter, og det finnes åpne. For piker finnes 2 anstalter i det hele.

Før det tas standpunkt til plasseringen i det enkelte tilfelle, sendes vedkommende for 2 mndr. til et *reception centre* for klassifisering. Stedet bestemmes så på grundlag av verkommendes forhistorie og div. psykiske og tekniske prøver.

Selv om en *borstal*-anstalt på flere måter kan minne om en straffeanstalt, er likevel dens karakter av oppdragelses- og forbedringsanstalt dominerende. Det tas sikte på å utvikle den anbraktes evner, lære ham et yrke, styrke hans karakter, øke hans almenkunnskaper og gi ham den rette instilling til samfundet, slik at han kan stå godt rustet til å vende tilbake til det daglige liv når han i 18—20-årsalderen forlater stedet.

Vanligvis finner løslatelse på prøve sted etter 1 til 2 års opphold, og for resten av de 4 år står den løslatte under tilsyn av *The Central After-Care Association*. De lokale representanter for denne tilsynsmyndighet er som regel *probation officers*.

Nye lovovertrædelser eller annen dårlig oppførsel i prøvetiden kan resultere i anbringelse i et *recall centre* for en tid av inntil 6 mndr. Dette er en ren straffeanstalt. Som et siste forsøk benyttes dette, når det viser seg at den mer humane behandlingsmåte ikke har gitt tilfredsstillende resultat.

Anstaltens belegg har i de senere år vært tilsammen ca. 3.000. Statistikken viser at 50—60 % av løslatte gutter viser tilfredsstillende oppførsel etter den vanlige behandling. Halvparten av de som sendes til *recall centre*, viser god oppførsel etter denne tilleggsbehandling, slik at *borstal-training* har positiv virkning på ca. 75 % av de anbrakte. For piker er også prosenten mellom 70 og 80.

Til slutt skal omtales foreldrenes ansvar for deres barns lovbrudd. I henhold til *Children and Young Persons Act* av 1933 kan ungdomsretten dømme foreldrene til å betale den bøtестraff og den erstatning som skulle vært betalt av barnet. Dette ansvar er objektivt når det gjelder *a child*: barn mellom 8 og 14 år, og kan gjøres gjeldende selv om foreldrene ikke kan bebreides for det inntrufne. For *young persons*, barn mellom 14 og 17 år, er foreldrenes ansvar subjektivt og betinget av dårlig tilsyn eller annen form for uaktksomhet fra foreldrenes side.

Når retten avsier en *probation order*, kan den samtidig pålegge foreldrene å garantere for barnets fremtidige gode oppførsel ved å stille et passende beløp som sikkerhet. Hvis prøvebetingelsene brytes, tilfaller beløpet det offentlige. Tanken bak dette er at risikoen for økonomisk tap vil anspore til ytterligere påpasselighet.

Sigurd Müller.